

Sygn. akt I C 529/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2021 roku

Sąd Rejonowy w Opocznie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Olejnik

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2021 roku w Opocznie na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa W. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w S. przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda W. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w S. kwotę 4.710,07 (cztery tysiące siedemset dziesięć 07/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 lipca 2020 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda W. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w S. kwotę 2.431,01 (dwa tysiące czterysta trzydzieści jeden 01/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje zwrócić powodowi W. D. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w S. kwotę 281,76 (dwieście osiemdziesiąt jeden 76/100) złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego;
5. nakazuje zwrócić pozwanemu (...) S.A. w W. kwotę 281,76 (dwieście osiemdziesiąt jeden 76/100) złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego

Sygn. akt I C 529/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 lipca 2020 roku (data nadania) powód W. D. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w S., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 5.010,07 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając żądanie pozwu podał, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 26 czerwca 2020 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki F. o nr rej. (...). Szkada została zgłoszona pozwanemu, z którym sprawca zdarzenia miał zawartą polisę OC. Pozwany przyjął odpowiedzialność za szkodę i wypłacił na rzecz poszkodowanego odszkodowanie w wysokości 2.389,16 zł. Powód nabył od poszkodowanego w dniu 16 lipca 2020 roku wszelkie prawa do odszkodowania, jakie przysługiwały poszkodowanemu wobec pozwanego z tytułu w/w szkody. Zdaniem powoda wypłacone odszkodowanie jest zaniżone, gdyż jak wynika z oświadczenia poszkodowanego nie pokryło ono kosztów naprawy pojazdu, zaś z wyceny sporządzonej na zlecenie powoda wynika, że rzeczywisty koszt naprawy pojazdu kształtuje się na poziomie 7.099,23 zł. Dodatkowo powód wskazał, iż w celu ustalenia rzeczywistego rozmiaru szkody zlecił wykonanie stosownej wyceny, której koszt wyniósł 300,- zł /pozew k. 3-5/

W odpowiedzi na pozew z dnia 1 września 2020 roku (data nadania) pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, przyznał również fakt wypłaty bezspornej kwoty odszkodowania poszkodowanemu. Pozwany podniósł zarzut przyczynienia się poszkodowanego do zwiększenia rozmiarów szkody poprzez brak współdziałania z pozwanym w zakresie naprawy pojazdu, to jest nieskorzystanie z naprawy w (...) SA. Nadto wskazał, iż poszkodowany mógł otrzymać wyższe odszkodowanie po przedstawieniu faktur za naprawę, z których wynikałaby większa cena za naprawę. Ponadto pozwany nie uznawał żądania w zakresie kosztu sporządzenia opinii – kosztorysu naprawy przez powoda. / odpowiedź na pozew k. 25-28/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 czerwca 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki F. o nr rej. (...) należący do A. H..

Sprawca zdarzenia posiadał polisę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W..

Poszkodowany zgłosił w dniu 1 lipca 2020 szkodę u pozwanego, który zarejestrował sprawę pod numerem PL (...). W wyniku zdarzenia z dnia 26 czerwca 2020 roku w samochodzie F. uszkodzeniu uległy: błotnik przedni lewy, pokrywa przednia, reflektor przedni lewy, zderzak przedni. W toku procesu likwidacji szkody, pozwany zakwalifikował szkodę jako częściową i przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 2.389,16 zł.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód: akta szkody koperta k. 31, zeznania świadka A. H. k. 49v, Płyta CD k. 51 00.05.22/.

Poszkodowany A. H. w celu naprawy pojazdu przeprowadził rekonesans na lokalnym rynku w warsztatach naprawczych w celu uzyskania informacji o kosztach naprawy. We wszystkich zakładach wycena naprawy była wyższa niż wypłacone odszkodowanie. Ostatecznie zleciła wykonanie naprawy pojazdu w zaprzyjaźnionym zakładzie naprawczym. Jego stan został po naprawie przywrócony stanu sprzed szkody. Wypłacone odszkodowanie nie wystarczyło na pokrycie kosztów naprawy.

/dowód: zeznania świadka A. H. k. 49v, Płyta CD k. 51 00.05.22, oświadczenie k. 9/

Na mocy umowy cesji z dnia 16 lipca 2020 roku poszkodowany A. H. przeniósł na rzecz powoda W. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w S. wszelkie prawa do odszkodowania, jakie przysługiwały mu od (...) S.A. w W. w związku ze szkodą z dnia 26 czerwca 2020 roku w pojeździe F. o nr rej. (...).

/dowód: umowa cesji k. 7/

Powód W. D. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w S. zlecił (...) Spółce z o.o. w S. sporządzenie kalkulacji wysokości szkody w pojeździe V.. Koszt naprawy w kalkulacji określono na kwotę 7.099,23 zł.

Za sporządzenie kalkulacji wystawiono powodowi Fakturę VAT z dnia 27 lipca 2020 roku nr FV (...) na kwotę 300,- złotych netto (369,- zł brutto).

/dowód: kalkulacja k. 10-16, faktura nr (...) k. 17/

Opiniujący w niniejszej sprawie biegły sądowy z zakresu mechaniki samochodowej i ciągnikowej, wyceny pojazdów i kosztorysowania szkód komunikacyjnych T. S. (1) wycenił koszty naprawy samochodu F. w trzech wariantach. Przy uwzględnieniu w naprawie samochodu części nowych oryginalnych producenta klasy O na kwotę 8.595,88 zł, przy uwzględnieniu części zamienne bez logo producenta w klasie jakości (...) spoza sieci (...) na kwotę 8.049,70 zł, przy uwzględnieniu naprawy o części klasy O, PC, PJ bez logo producenta na kwotę 4.946,77 zł. Nadto biegły stwierdził, iż

wykonanie naprawy w wariantcie trzecim nie daje gwarancji ze względu na jakość takich części zamiennych, że naprawa byłaby skuteczna pod względem technologicznym i przywróciłaby stan pojazdu sprzed zadrzenia.

/dowód: opinia biegłego T. S. k. 55-66/

Okoliczności faktyczne takie jak zaistnienie zdarzenia drogowego, posiadanie ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przez sprawcę u pozwanego czy powstanie szkody i zakres uszkodzeń w pojeździe nie były sporne. Ponadto nie był spornym fakt wypłacenia przez pozwanego odszkodowania w kwocie 2.389,16 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu. Sporna pozostawała natomiast kwestia faktycznej wysokości szkody. Przy ustalaniu wysokości szkody w pojeździe Sąd oparł się na sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej, rzeczoznawstwa samochodowego T. S. (1). Sąd uznał przedmiotową opinię za wiarygodną w całości i w pełni podzielił wnioski biegłego. Opinia ta została sporządzona w sposób rzetelny, była logiczna, spójna, nie zawierała sprzeczności. Biegły udzielił odpowiedzi na pytanie sformułowane w tezie dowodowej. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż biegły jest osobą odznaczającą się niekwestionowanymi kwalifikacjami, kompetentną i posiada duże doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii. Nie można również pomijać tego, że biegły swoje stanowisko w tym przedmiocie sformułował po zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją oraz dokumentacją w aktach szkodowych, a została zatem sporządzona nie na podstawie arbitralnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywny i rzetelnie zebrany materiał badawczy, który potwierdzał prawidłowość wyrażonych przez biegłego twierdzeń. Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskowi wypływającemu z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną (zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 - publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97). Nadto Sąd oparł się na zeznaniach świadka A. H., którym Sąd dał wiarę. Poszkodowany w sposób logiczny i spójny przedstawił fakty, w jakich doszło do zdarzenia, wyjaśnił w jaki sposób został pojazd naprawiony oraz przyznał, że jego stan został przywrócony do stanu sprzed szkody.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie co do zasady i co do wysokości w części a swoją podstawę znajduje w treści art. 822 k.c.

Powód uzyskał wobec pozwanego roszczenie odszkodowawcze na skutek umowy cesji zawartej w dniu 16 lipca 2020 roku pomiędzy powodem jako nabywcą wierzytelności, a poszkodowanym A. H., co znajduje podstawę w art. 509 k.c. Strona pozwana nie kwestionowała w toku postępowania przysługującej powodowi legitymacji czynnej do występowania w niniejszym procesie.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego, wyniku którego uszkodzony zostały samochód marki F. o nr rej. (...). Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) S.A. w

W.. Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotowe szkody. Sporną kwestią pozostawała jedynie wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania.

Wyplacone odszkodowanie ma pozwolić na naprawienie pojazdu w zakresie niezbędnym do przywrócenia stanu sprzed powstania szkody, wykluczając jednocześnie możliwość wzbogacenia się poszkodowanego. Dochodzona kwota, pozwalająca na naprawienie szkody może zostać zakwestionowana tylko wtedy, gdy chodzi o dokonanie "ulepszeń" które nie istniały przed wypadkiem, bądź gdyby prowadziło to do zwiększenia wartości pojazdu w relacji do wartości sprzed wypadku. Przepis art. 363 § 1 k.c. obok roszczenia o przywrócenie stanu poprzedniego pozwala kształtować roszczenie odszkodowawcze w postaci obowiązku zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Suma pieniężna stanowiąca odszkodowanie odpowiadać ma wysokości szkody, dlatego też w tym wypadku ustalenie rozmiaru doznanej szkody ma istotne znaczenie.

Sąd uznał, że zastosowanie do naprawy powypadkowej części alternatywnych nieoryginalnych z zasady nie przywraca pojazdowi stanu istniejącego przed zdarzeniem, bowiem części takie charakteryzują się często niską jakością, a także różnią się one wieloma parametrami w stosunku do części oryginalnych. Części alternatywne nieoryginalne mogą w sposób znaczący odbiegać kształtem i wymiarami od części oryginalnych. Przy znaczących różnicach parametrów montowanego elementu nieoryginalnego w stosunku do części oryginalnej zarówno nowej jak i pełnowartościowej używanej, właściwe spasowanie sąsiadujących części może być nieosiągalne. Skutkować to może naruszeniem estetyki pojazdu w postaci nierównomiernych szczelin, odstawania krawędzi jak i różnic w wykroju przylegających części.

Koszty naprawy pojazdu marki F. usuwającej uszkodzenia związane z kolizją z dnia 26 czerwca 2020 roku, wykonanej przy zastosowaniu części oryginalnych jakości O wynosiłyby 8.595,88 zł, przy zastosowaniu części jakości (...) bez logo producenta – 8.049,70 zł.

Wykonana w ten sposób naprawa odtworzyłaby poziom techniczny i wizualny pojazdu zbliżony do stanu sprzed zdarzenia. Zwłaszcza, że jak zeznał świadek A. H. pojazd nie był przed zdarzeniem naprawiany i posiadał tylko części oryginalne. Za uzasadnioną przyjętą przez powoda Sąd uznał stawkę za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych w wysokości 110,- złotych. Jak wynika w opinii biegłego była to powszechnie stosowana stawka za takie usługi w warsztatach na terenie województwa (...).

W orzecznictwie niekwestionowane jest też stanowisko, że ubezpieczyciel nie może zmuszać poszkodowanego (lub jego następcy prawnego) do przedłożenia faktur i rachunków za wykonaną naprawę, gdy poszkodowany wybiera kosztorysową metodę likwidacji szkody. Wynika to z hipotetycznego charakteru szkody, która powstaje po stronie poszkodowanego już z dniem spowodowania uszczerbku majątkowego.

Obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela aktualizuje się z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierza go naprawić (por. uchwałę SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74). Poszkodowany zatem ma prawo wyboru warsztatu dokonującego naprawy, zaś ubezpieczyciel nie może narzucać dokonania naprawy w wyznaczonych miejscach.

W ocenie Sądu, powód miał prawo dokonać naprawy pojazdu w wybranym przez siebie warsztacie naprawczym, którego ceny nie odbiegały znacząco od średniej obowiązującej na lokalnym rynku (por. wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 4 lipca 2013 r. VIII Ga 221/13).

Wobec powyższego Sąd, uwzględniając wcześniej wypłacone poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 2.389,16 zł oraz treść opinii biegłego T. S. (1) w pkt 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.710,07 zł, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. O odsetkach Sąd orzekł w myśl art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 482 k.c. Kwota dochodzonego odszkodowania mieściła się w wysokości szkody wyliczonej przez biegłego sądowego, była nawet nieco niższa.

Sąd za niezasadne uznał żądanie powoda w zakresie kwoty 300,- zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych przez powoda w związku z wykonaniem kalkulacji kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu. Przyjmuje się, że w uzasadnionych wypadkach elementem szkody w rozumieniu art. 361 k.c. może być również koszt prywatnej opinii czy ekspertyzy rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania (por. uchwałą SN z 2.09.2019r., III CZP 99/18, OSNC 2020/2/13). W realiach niniejszej sprawy Sąd nie znalazł okoliczności, które uzasadniałyby powyższe żądanie. Powód prowadzi od wielu lat działalność gospodarczą w zakresie dochodzenia roszczeń ubezpieczeniowych, obejmującą m.in. ocenę ryzyka i szacowanie poniesionych strat. Od powoda jako profesjonalnego podmiotu należy oczekiwać, iż w ramach posiadanych kompetencji, wiedzy i wieloletniego doświadczenia, jest w stanie samodzielnie, choćby w przybliżeniu określić wysokość dochodzonego roszczenia, którego ostateczna weryfikacja i tak dokona się w oparciu o opinię biegłego sądowego.

Mając powyższe na uwadze, sąd uznał, iż kosztu prywatnej kalkulacji nie można potraktować jako pozostającego w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. Nadto powód nie wykazał, by rzeczywiście koszty takie poniósł. Przedstawiona faktura nie dowodzi, iż została ona opłacona. Zatem Sąd uznał, iż zlecenie ekspertyzy powiązanej z powodem Spółce zmierzało jedynie do maksymalizacji szkody, a nie jej minimalizacji, co jest obowiązkiem obu stron.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w tej części w punkcie 2–gim wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosując zasadę stosunkowego ich rozdzielenia.

Powód poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 2.735,24 zł, na które złożyły się: opłata od pozwu wysokości 400,- złotych, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.800,- złotych (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie), opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17,- złotych oraz połowa kosztów opinii biegłego w wysokości 518,24 złotych.

Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 2.335,24 zł, na które złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.800,- złotych (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych), opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17,- złotych oraz połowa kosztów opinii biegłego w wysokości 518,24 złotych.

Łącznie koszty procesu wyniosły 5.070,48 złotych. Powód wygrał proces w 94%, obciążają go zatem koszty w stosunku, w jakim oddalono powództwo, czyli 6%, co stanowi kwotę 304,23 złotych. Faktycznie powód poniósł koszty w wysokości 2.735,24 zł, stąd różnicę w kwocie 2.431,01 zł Sąd zasądził od pozwanego na jego rzecz tytułem zwrotu kosztów procesu w punkcie 3 sentencji orzeczenia.

W punkcie czwartym i piątym wyroku Sąd na podstawie art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku Sąd zwrócił stronom różnicę wynoszącą po 281,76 zł pomiędzy uiszczoną zaliczką na poczet opinii biegłego a faktycznymi kosztami jej sporządzenia.